

Nr 31

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
om höjning av skattepliktsgränsen vid förmögenhets-
beskattningen beträffande äkta makar m. m.*

(2:a avd.)

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 104 av fröken *Andersson* och herr *Ebbe Ohlsson* samt II: 131 av herr *Edström* m. fl. har hemställts, »att riksdagen måtte antaga följande

1) *Förslag*

till

förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt

Härigenom förordnas, att 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt skall erhålla följande ändrade lydelse.

4 §.

1 mom. Från sammanlagda beloppet av den skattskyldiges inkomster från olika förvärvskällor får, med iakttagande av föreskriften i 22 §, avdrag ske för

underskott, som uppkommit vid beräkning av skattskyldigs inkomst från annan förvärvskälla än fastighet och rörelse i utlandet, dock att avdrag för realisationsförlust får göras endast från realisationsvinst eller lotterivinst;

slutlig skatt, som här i riket påförts skattskyldig på grund av taxering under året näst före det taxeringsår, varom fråga är, eller sådan här i riket påförd tillkommande skatt, varå skattskyldig under förstnämnda år erhållit debetsedel, allt till den del skatten skall erläggas till kommun eller annan kommunal samfällighet eller avser statlig förmögenhetsskatt.

Skattskyldig, som — — — för dotterbolaget.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare.

2) Förslag

till

förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt

Häri genom förordnas, att 10 § och 11 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt skola erhålla följande ändrade lydelse.

10 §.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, skall icke utgöra statlig förmögenhetsskatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 75 000 kronor. Annan fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag eller i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall icke utgöra sådan skatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 50 000 kronor.

Ej heller — — — 5 000 kronor.

11 §.

1 mom. Statlig förmögenhetsskatt skall för fysisk person, som avses i 8 § 1 mom. andra stycket förordningen om statlig inkomstskatt, utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 100 000 kronor: fem promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 75 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

100 000 men icke 200 000 kr.	125 kr. för	100 000 kr. och 10 ‰ av återstoden
200 000 » » 300 000 »	1 125 » »	200 000 » » 14 » » »
300 000 » » 400 000 »	2 525 » »	300 000 » » 18 » » »
400 000 kr.	4 325 » »	400 000 » » 22 » » »

För annan fysisk person så ock för oskift dödsbo, utländskt bolag samt i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall den statliga förmögenhetsskatten utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 100 000 kronor: fem promille av den del av den beskattningsbara förmögenhet, som överstiger 50 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

100 000 men icke 200 000 kr.	250 kr. för	100 000 kr. och 10 ‰ av återstoden
200 000 » » 300 000 »	1 250 » »	200 000 » » 14 » » »
300 000 » » 400 000 »	2 650 » »	300 000 » » 18 » » »
400 000 kr.	4 450 » »	400 000 » » 22 » » »

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare.»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionerna framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 104.

Enligt den lydelse 10 § förordningen om statlig förmögenhetsskatt har enligt beslut av 1952 års riksdag utgår sådan skatt beträffande fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag och vissa familjestiftelser endast för förmögenheter överstigande 50 000 kronor. Skatten utgår enligt 11 § 1 mom. efter en skiktscala, i vilken den lägsta skattesatsen, 5 promille, gäller för den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 50 000 men icke 100 000 kronor, och den högsta skattesatsen, 18 promille, för den del av den beskattningsbara förmögenheten som överstiger 1 000 000 kronor. För äkta makar beräknas beskattningsbar förmögenhet gemensamt, och skattepliktsgränsen är för dem liksom för ensamstående bestämd till 50 000 kronor. Enligt stadgande i 11 § 2 mom. skall vissa föreningar, samfund och samfälligheter erlägga förmögenhetsskatt med en och en halv promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 5 000 kronor. För fysisk person och oskift dödsbo finnes i 9 § en bestämmelse, enligt vilken en reducering av förmögenhetsskatten sker vid ringa eller ingen inkomst. Den beskattningsbara förmögenheten skall nämligen icke beräknas högre än trettio gånger den sammanräknade nettoinkomsten, dock minst till hälften av den skattepliktiga förmögenheten. — Någon möjlighet att avdraga erlagd eller påfordrad förmögenhetsskatt vid inkomsttaxeringen finnes icke.

Yrkanden av samma eller i huvudsak samma innebörd, som det i de förevarande motionerna framförda, har i väckta motioner framförts varje år sedan år 1952, då förmögenhetsbeskattningen erhöll sin nuvarande reglering. (Jfr bev. utskottets bet. nr 50/1952, 53/1953 och 61/1954). Senast *vid 1954 års riksdag* framfördes i de likalydande motionerna I: 331 av herr Björnberg och II: 430 av herr Edström samma yrkande som det, vilket nu föreligger till bedömande. Motionerna upptogs till behandling av nämnda års bevillningsutskott i dess vid riksdagens höstsession avgivna, av riksdagen godkända betänkande nr 61, vari jämväl lämnas en utförlig redogörelse för vad som vid 1952 och 1953 års riksdagar förevarit i frågan. I sistnämnda betänkande anfördes bl. a. följande.

Vad avser frågan om en höjning av skattepliktsgränsen för äkta makar vill utskottet erinra om att mot en sådan åtgärd riktats åtskilliga invändningar. Sålunda har framhållits, att man vid förmögenhetsskatten alltid haft en för gifta och ensamstående enhetlig regel, vilket ur systematisk synpunkt innebure den fördelen att man för skattens utläsande icke behövde anlita olika tabeller. Vidare har uttalats, att något verkligt behov av en högre skattepliktsgräns för äkta makar än för ensamstående knappast kunde föreligga efter den höjning av skattepliktsgränsen och den sänkning av skatteskalen som numera genomförts. Ytterligare må bl. a. erinras om 1953 års bevillningsutskotts uttalande, att det icke syntes troligt att en höjning av skattepliktsgränsen för äkta makar till 75 000 kronor skulle kunna få någon mera väsentlig inverkan på sparandet.

Utskottet vill för sin del understryka de anförda synpunkterna och finner sig icke berett att i anledning av förevarande motioner förorda ett frångående av den sedan gammalt gällande och även vid 1952 års omläggning av den statliga direkta beskattningen godtagna regeln med en enhetlig skattepliktsgräns vid förmögenhetsbeskattningen för äkta makar och ensamstående.

Beträffande ställningstagandet till motionärernas förslag om införande av rätt till avdrag för förmögenhetsskatt vid den statliga inkomsttaxeringen är av väsentlig betydelse att beakta, att förmögenhetsbeskattningen år 1947 frigjordes från inkomstbeskattningen, en anordning som bibehållits vid de år 1952 genomförda ändringarna i statsbeskattningen. Ett av skälen härtill var att man därigenom ansåg sig kunna åstadkomma en bättre avvägning av tyngden av inkomst- och förmögenhetsbeskattningen var för sig. Härtill kommer att man ernått ett enklare deklarations- och taxeringsförfarande ävensom en förbättrad överblick över förmögenhetsbeskattningens avkastning. Det må konstateras, att ett genomförande av den av motionärerna förordade avdragsrätten skulle innebära ett betydande avsteg från en ur olika synpunkter väl motiverad konstruktion av förmögenhetsbeskattningen. Ytterligare må framhållas, att, då den direkta statsskatten utgöres i förhållande till såväl inkomst som förmögenhet, det icke lärer stå i överensstämmelse med vår skattelagstiftnings principer att vid skattens utmätande avdrag medges för någon del av samma skatt. Med anledning av att i motionerna som skäl för den yrkade avdragsrätten hänvisats till den avdragsrätt, som föreligger för kommunala skatter, vill utskottet anmärka, att detta avdrag vid statsbeskattningen har sin grund däri, att man i möjligaste mån velat utjämna den skillnad i skattebördan, som till följd av ojämnheterna i den kommunala utdebiteringen drabbade personer med samma inkomst. Förekomsten av detta avdrag, som alltså icke är uttryck för uppfattningen att ett utskyldsavdrag i sig är principiellt berättigat, är sålunda motiverad ur synpunkter, som ej har anknytning till den skattskyldiges egna, för beskattningens storlek normerande inkomst- och förmögenhetsförhållanden. På grund av vad nu anförts anser utskottet — liksom 1953 års bevillningsutskott — att en jämförelse i förevarande avseende, på sätt motionärerna gjort gällande, knappast är möjlig.

I motionerna har vidare som skäl för den föreslagna omkonstruktionen av förmögenhetsskatten pekats på önskvärdheten att nedbringa den enligt motionärernas mening alltför höga marginalsatt, som vid vissa kombinationer av inkomst och förmögenhet kunde uppkomma. Härtill vill utskottet anmärka, att ett sådant resultat lika väl kan ernås inom förmögenhetsbeskattningens egen ram genom en sänkning av skatteskalen. Det ankommer ej på utskottet att i förevarande sammanhang närmare ingå på detta spörsmål. Det torde dock böra framhållas, att därest en skattesänkning kommer till stånd den icke i första hand kan komma att gälla förmögenhetsskatten. Av den inställning utskottet ovan redovisat beträffande den ifrågasatta avdragsrätten för förmögenhetsskatten framgår att utskottet icke kan tillstyrka motionärernas förslag om en sådan avdragsrätt. Därav följer att utskottet saknar anledning att närmare uppehålla sig vid motionsförslaget i vad avser en skärpning av förmögenhetsskatteskalen.

Med anledning av de statsfinansiella synpunkter motionärerna anlagt på sitt förslag vill utskottet erinra om att 1950 års skattelagssakkunniga numera framlagt förslag till förenkling av vissa beskattningsregler (SOU 1954: 18), vari förordas åtgärder för att åvägabringa ett enklare deklarations- och taxeringsförfarande samt bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt. Förslaget har av de sakkunniga beräknats medföra

ett skattebortfall för staten av ca 112 miljoner kronor. Utskottet anser sig med hänsyn härtill — även bortsett från de invändningar i övrigt som kan riktas mot det föreliggande motionsförslaget — icke kunna tillstyrka motionerna.

I de förevarande motionerna har anförts, att de invändningar som från bevillningsutskottets sida tidigare uttalats mot en höjning av skattepliktsgränsen för äkta makar inte berörde frågan om det rättvisa i att ha en enhetlig skattepliktsgräns. Att ett förhållande »alltid» bestått vore uppenbarligen icke något argument som ens gjorde anspråk på att vara sakligt. Det förhållandet att skattepliktsgränsen 1952 höjts över lag liksom att vissa lättnader genomförts i skatteskalan hade givetvis icke heller något att göra med frågan om det berättigade i att eventuellt ha skilda skattepliktsgränser för skattskyldiga med olika försörjningsbördor. Vad slutligen anginge spörsmål om den inverkan på sparandet, som en höjning av skattepliktsgränsen för äkta makar skulle kunna få, funne motionärerna det ingalunda osannolikt att även en så relativt blygsam lättnad kunde ha sin betydelse för sparandet. För motionärerna hade emellertid rättvisesynpunkten varit avgörande.

Vidkommande avdragsrätt beträffande erlagd förmögenhetsskatt vid inkomsttaxeringen syntes motståndarna härtill ha förbisett att det ifrågasatta förslaget avsåg att åstadkomma en riktigare avvägning av den statliga inkomstbeskattningen. Med denna utgångspunkt hade det icke någon saklig betydelse att förmögenhetsbeskattningen numera vore frigjord från inkomstbeskattningen. Lika litet som man kunde göra gällande, att den beträffande kommunalskatten medgivna avdragsrätten vid den statliga inkomstbeskattningen innebure ett sammankopplande av statlig och kommunal inkomstskatt, lika litet kunde man rörande den ifrågasatta avdragsrätten för förmögenhetsskatten påstå, att denna skulle innebära något ingrepp i förmögenhetsskattens konstruktion eller över huvud taget ha någon inverkan med avseende å det 1947 genomförda frigörandet av förmögenhetsbeskattningen från inkomstbeskattningen. I själva verket vore skälen för en avdragsrätt i fråga om förmögenhetsskatten starkare än vad beträffade kommunalskatten. Resultatet vid en sammanläggning av två olika progressiva skatter måste nämligen, i varje fall där de var för sig nådde någon mer betydande höjd, innebära mycket stora risker för att den totala beskattningen bleve orimligt hård. Den ökning av taxeringsarbetet, som skulle uppkomma därest de förmögenhetsbeskattade finge rätt att i deklarationen införa ytterligare en avdragspost, måste f. ö. te sig som ytterst obetydlig. För belysande av verkningarna av den föranledda ändringen av avdragsreglerna hänvisades till en motion vid 1953 års riksdag (I: 157). I denna belystes, att den totala beskattningen på grund av inkomst- och förmögenhetsskatterna skulle vara mycket hög även efter ett genomförande av motionärernas förslag. Visserligen skulle marginals-katten i det stora flertalet fall bringas ned under 100 procent. Detta torde emellertid icke kunna betecknas såsom en nackdel.

Utskottet. Statlig förmögenhetsskatt utgöres — enligt förordningen i ämnet i dess genom beslut vid 1952 års riksdag ändrade lydelse som tillämpats första gången vid 1954 års taxering — beträffande fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag och vissa familjestiftelser endast för beskattningsbar förmögenhet överstigande 50 000 kronor. Skatten utgår efter en skikt-skala, i vilken den lägsta skattesatsen, 5 promille, gäller för den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 50 000 men icke 100 000 kronor, och den högsta skattesatsen, 18 promille, för den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 1 000 000 kronor. För äkta makar beräknas beskattningsbar förmögenhet gemensamt, och skattepliktsgården är densamma som för ensamstående. Avdrag för förmögenhetsskatt är icke medgivet vid inkomsttaxeringen.

I de föreliggande motionerna har i syfte att ernå lättnad i beskattningen av förmögenhet yrkats dels att skattepliktsgården för äkta makar skall höjas till 75 000 kronor och dels att vid taxering till statlig inkomstskatt skattskyldig skall få åtnjuta avdrag för förmögenhetsskatten. I anslutning till sistnämnda yrkande föreslås tillika en viss skärpning av förmögenhetsskatteskalen.

Såsom framgår av den i det föregående lämnade redogörelsen har de i motionerna framställda spörsmålen tidigare i olika sammanhang övervägts, senast i anledning av motionsvis framställda yrkanden vid 1954 års riksdag. På hemställan av 1954 års bevillningsutskott i dess vid riksdagens höstsession avgivna betänkande nr 61 lämnade riksdagen dessa yrkanden utan åtgärd.

Vad först angår frågan om en höjning av skattepliktsgården för äkta makar må erinras om att mot en sådan åtgärd riktats åtskilliga invändningar. Såsom av föregående års bevillningsutskott framhölls, har man vid förmögenhetsskatten alltid haft en för gifta och ensamstående enhetlig regel. Något verkligt behov av en högre skattepliktsgården för äkta makar än för ensamstående kunde knappast föreligga efter den höjning av skattepliktsgården och den sänkning av skatteskalen som numera genomförts. Ytterligare må erinras om 1953 års bevillningsutskotts uttalande, att det inte syntes troligt att en höjning av skattepliktsgården för äkta makar till 75 000 kronor skulle kunna få någon mera väsentlig inverkan på sparandet.

Vidkommande förslaget om införande av rätt till avdrag för förmögenhetsskatt vid den statliga inkomsttaxeringen framhöll föregående års bevillningsutskott att vid ställningstagandet härtill vore av väsentlig betydelse att beakta, att förmögenhetsbeskattningen år 1947 frigjordes från inkomstbeskattningen, en anordning som bibehållits vid de år 1952 genomförda ändringarna i statsbeskattningen. Ett av skälen härtill hade varit, att man därigenom ansåge sig kunna åstadkomma en bättre avvägning av tyngden av inkomst- och förmögenhetsbeskattningen var för sig. Härtill komme, att man ernått ett enklare deklarations- och taxeringsförfarande ävensom en förbättrad överblick över förmögenhetsbeskattningens av-

kastning. Då den direkta statsskatten beräknades i förhållande till såväl inkomst som förmögenhet, stode det inte i överensstämmelse med skattelagstiftningens principer att vid skattens utmätande avdrag medgaves för någon del av samma skatt. Med anledning av att det hänvisats till den avdragsrätt som förelåge för kommunala skatter, ville utskottet anmärka, att detta avdrag hade sin grund däri, att man i möjligaste mån velat utjämna den skillnad i skattebördan som till följd av ojämnheter i den kommunala utdebiteringen drabbade personer med samma inkomst. Förekomsten av detta avdrag, som alltså icke vore uttryck för uppfattningen, att utskyldsavdrag i sig vore principiellt berättigat, vore sålunda motiverad ur synpunkter som ej hade anknytning till den skattskyldiges egna, för beskattningens storlek normerande inkomst- och förmögenhetsförhållanden. En jämförelse på sätt motionärerna gjort gällande ansåge utskottet därför knappast möjlig.

I anledning av att i föregående års motioner som skäl för den föreslagna omkonstruktionen av förmögenhetsskatten pekats på önskvärdheten av att nedbringa den enligt motionärernas mening i vissa lägen alltför höga marginalskatten, anmärkte 1954 års bevillningsutskott, att ett sådant resultat likaväl kunde ernås inom förmögenhetsbeskattningens egen ram genom en sänkning av skatteskalen. Utskottet framhöll dock, att därest en skattesänkning komme till stånd denna icke i första hand kunde komma att gälla förmögenhetsskatten.

Härjämte erinrade 1954 års bevillningsutskott om det förslag till förenkling av vissa beskattningsregler, vilket framlagts av 1950 års skattelagssakkunniga och som beräknades medföra ett skattebortfall för staten av ca 112 miljoner kronor. Jämväl med hänsyn härtill ansåge sig utskottet icke kunna tillstyrka motionerna.

Vad i de nu förevarande motionerna anförts anser utskottet icke kunna föranleda ett frångående av den uppfattning av förevarande spørsmål, som sålunda kom till uttryck så sent som vid 1954 års riksdags höstsession. Utskottet vill endast i anledning av det i motionerna berörda spørsmålet angående det rättvisa i att ha en gemensam skattepliktsgräns för äkta makar framhålla, att den gemensamma skattepliktsgränsen visserligen kan föranleda till att äkta makar får erlägga förmögenhetsskatt, oaktat de före giftermålet var för sig icke haft sådan skattskyldighet, men att detta får ses såsom en följd av sambeskattningen. Såsom i tidigare sammanhang uttalats, är detta i och för sig icke mer anmärkningsvärt än att makar, vilka före äktenskapet var för sig betalat förmögenhetsskatt, efter giftermålet kan få betala en högre sammanlagd förmögenhetsskatt. Om skattepliktsgränsen bestämdes olika för makar och ensamstående, finge detta vidare till följd en relativ skärpning av förmögenhetsbeskattningen i de talrika fall, då ett äktenskap upplöstes genom ena makens död. En sådan relativ skärpning i förmögenhetsbeskattningen för änklingar och änkor finge emellertid betraktas såsom ett icke önskvärt resultat.

Avslutningsvis vill utskottet understryka föregående års bevillningsut-

skotts uttalande, att en skattesänkning icke i första hand kan komma att avse förmögenhetsskatten. I anslutning härtill må nämnas, att Kungl. Maj:ts proposition nr 59, vilken grundar sig på de skattelagssakkunnigas ovannämnda förslag, numera av utskottet tillstyrkts med viss mindre ändring i utskottets betänkande nr 18. Vidare må erinras om den utredning om en sänkning av den statliga inkomstskatten, vilken skall verkställas av de skattelagssakkunniga och slutföras inom sådan tid att förslag i ämnet kan underställas 1956 års riksdag.

Utskottet anser sig med hänsyn till det anförda icke kunna förorda bifall till de förevarande motionerna.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att de likalydande motionerna I: 104 av fröken Andersson och herr Ebbe Ohlsson samt II: 131 av herr Edström m. fl. om höjning av skattepliktsgränsen vid förmögenhetsbeskattningen beträffande äkta makar m. m. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 24 mars 1955

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Franzon, Söderquist, Velander, Niklasson och Snygg, fröken Ranmark samt herrar Bengtson och Danmans; ävensom

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Sjölin, Brandt, Vigelsbo, Allard, Kärrlander, Strandh, Henriksson, Anderson i Sundsvall och Nilsson i Svalöv.

Reservationer:

I) av herrar *Velander* och *Nilsson* i Svalöv, vilka under återopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 104 av fröken Andersson och herr Ebbe Ohlsson samt II: 131 av herr Edström m. fl. ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till sagda motioner,

1) antaga det vid motionerna fogade förslaget till förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt; samt

2) antaga det vid motionerna fogade förslaget till förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt.

II) av herrar *Söderquist, Danmans, Sjölin, Strandh* och *Anderson* i Sundsvall, vilka ansett, att utskottets motivering bort erhålla följande lydelse:

»Statlig förmögenhetsskatt — — — (= utskottet s. 21 rad 1—24) — — — utan åtgärd.

Vad angår det i förevarande motioner framförda yrkandet om en höjning av skattepliktsgränsen vid förmögenhetsbeskattningen för äkta makar till 75 000 kronor vill utskottet erinra om, att ett yrkande med samma innebörd framfördes reservationsvis till 1949 års skatteutrednings betänkande och att denna uppfattning delades av ett flertal remissinstanser, bl. a. av riksskattenämnden. Även utskottet är av den principiella uppfattningen att då äkta makar samtaxeras vid förmögenhetsbeskattningen, konsekvensen kräver att skattepliktsgränsen sättes högre för äkta makar än för en ensamstående på samma sätt som gäller i fråga om inkomstbeskattningen. Den omständigheten, som anförts mot förslaget att man för förmögenhetsskattens uträknande skulle behöva anlita olika tabeller, kan enligt utskottets mening inte tillmätas någon avgörande betydelse. Utskottet vill icke heller förbise den stimulerande effekt på sparandet, särskilt i de lägre förmögenhetsskikten, som en höjning av förmögenhetsskattegränsen skulle betyda. Vad det skattefria beloppets storlek angår, finner utskottet för sin del det i motionerna föreslagna beloppet 75 000 kronor väl avvägt.

Vad slutligen gäller det i samma motioner framställda förslaget om avdragsrätt för förmögenhetsskatten, vill utskottet uttala, att det anser det principiellt riktigt att påförd förmögenhetsskatt avdrages vid den statliga inkomsttaxeringen. I samband med en sådan ändring av gällande skatteregler bör förmögenhetsskatteskalen även enligt utskottets mening jämkas något.

I principiellt hänseende anser utskottet således de i motionerna framlagda förslagen välmotiverade. Det statsfinansiella utrymmet för skattesänkningar är emellertid begränsat. Med hänsyn härtill anser utskottet att de föreslagna lättnaderna i förmögenhetsbeskattningen bör tills vidare anstå. En lättnad i den statliga inkomstbeskattningen bör komma i första rummet.»